

ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦА

DE STEM VAN CHRISTUS
MENSCHENMINNAAR

LA VOIX DU CHRIST
AMI DES HOMMES

Maandblad

Revue mensuelle

JUNI — JUIN

ХТО З БОГОМ, З ТИМ БОГ

РЕДАКЦІЯ :

R. P. B. Kurylas C. SS.R. 17, rue Grande Triperie, MONS.

—::—

АДМІНІСТРАЦІЯ :

R. P. J. Boon C. SS. R. Brabançonnestraat, 97, LEUVEN.

—::—

Нашим представником на Голяндію для „Голосу Христа Чоловіколюбця” є Впр. о. Вейнговен. Проситься у всіх справах зв'язаних з цим релігійним часописом звертатися на адресу :

E. P. WIJNHOVEN, Stapelen, BOXTEL, NEDERLAND.

В Голяндії замовлення на книжки Видавництва О.О. Редемптористів у Лювені, як рівнож належитість за закуплені книжки, належить слати на руки ВПр. о. Генерального Вікарія Ван Де Малє. Адреса : Z. E. P. VAN DE MAELE, Kapel in 't Zand, Parklaan 3. ROERMOND, NEDERLAND — Postcheckrekening 26.406

З 1. липня 1949. розпочинаємо — IV. Рік

„ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ”

АДМІНІСТРАЦІЯ

прохає читачів цього ілюстрованого духовного українського журналу вирівнати всі заборговання та **відновити** передплату.

Річна передплата 50 бельг. франків, а для країв поза Бельгією рівновартість в валютах цих країв після офіційного курсу. Висилаємо його до всіх країв, а на случай переселення по отриманні повідомлення досилаємо до новсго місця осідку.

Замовлення слати на адресу :

BIBLIOTHECA ALFONSIANA

Brabançonnestraat, 97, Leuven (Belgium).

Тамже можна замовляти рівнож і інші книжки видання ОО. Редемптористів і ОО. Василіян. Гроші в Бельгії слати поштовим чеком, вписуючи на нім кромі адреси вище поданої :

C. CH. P. 4510.11.

За дозволенням церковної влади.

Avec l'approbation des autorités ecclésiastiques.

Met kerkelijke goedkeuring.

BIBLIOTHECA ALFONSIANA

Brabançonnestraat 97, LEUVEN

(Belgium)

ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ

ДУХОВНИЙ МІСЯЧНИК

Рік III.

Червень, 1949

Число 11 (32).

Ж. де Гораль

Мементо Київ!

(Присвята : Другові Славкові)

Зелені Свята... сорок другого року. Вишивані хоругви лопотіли на вітрі, колихались на схилах молоденькі збіжжя, а в долині в зелені потапало село.

Ві-і-ч-на-я па-а-м'ять!

Сильніше заколихались хоругви, задрижала над хрестом берізка, сльоза замиготіла на сонці жемчугом, витиснута спомином :

Студіював на чужині. Тяжко йому було : на піснім борщику, — не діставав нічого з дому, не мав стипендії. Припадковий зарібок, лекції, авля та іспити — ось його студентське життя. Кріпив його пласт та сокіл. Захоплювавсь та жив молодими кличами.

— Тарасе, за три роки найдалше, пам'ятай Київ ! Зустрінемось коло Богданового пам'ятника у дні Соборної !

— Пам'ятай !

Тарас подавсь дальшою чужиною шукати в студіях щастя, а друга три рази викидали чужинці з республіки, на четвертий викинули. Хотів кінчати в ріднім краю — вороги не дали, і в 1939 році з десятьома, як сам, на піхоту йде захищати мініатюрний Київ - Хуст. Ловлять їх, б'ють та передають у в'язницю. П'ять років за перехід кордону, сім за приналежність...

У другу світову завірюху — відістається з тюрми та втікає. Записується в Університет Франка, але за ним стежать. Ховаючись, виїжджає у гірське село, де вчителює, працює, організує, прямуючи оттак до Золотоверхого.

Весна сорокового року. Далеко від села на узліссю листує — пояснює своїм учням книгу Творця. І в тім моменті знайшли його й замучили гумовими палицями.

Хоругви білили в долині, блищали села, з зелених житів. На горбку в золоті заходячого сонця берізка, розплаканими над хрестом віттями, шепотіла :

Мементо Київ !

Юрій КЛЕН

М О Л И Т В А *)

Тож помолімся за полонених,
 Які у морі бурянім пливуть,
 Та ще за страждущих і угнетених,
 Які шукають марно світлу путь,
 За всіх в снігу зажива погребених,
 Які шляху додому не знайдуть.
 Над ними, Господи, в небесній тверді
 Простри свої долоні милосерді!

Ще помолімося за всіх, кому
 Вже не судилося узріти світла,
 Що їх я думкою не обійму;
 За всіх, кому зруйновано їх житла,
 Кого безжально кинули в тюрму,
 Щоб радість їм ніколи не розквітла.
 О, тільки дотиком легеньким рук
 Позбав їх, Господи, страждань і мук!

Помолимось за тих, що у розлуці
 Помруть, відірвані від рідних хат;
 Помолимось за тих, що у розпуці
 Вночі гризуть залізні штаби ґрат,
 Що душать жаль у невимовній муці,
 За тих, кого веде на страту кат.
 Над ними, Господи, в небесній тверді
 Простри свої долоні милосерді!

Помолимось за тих, кому на герць
 Піти не вистачить снаги і сили,
 За всіх отих, кого гірка, як смерть,
 Недоля під ярмо важке схилила,
 Хто чашу горя п'є, налиту вщерть,

Тож ревно помолімося за всіх,
 Кого сувора доля не пригорне,
 Хто не зазна ні радості, ні втіх,
 За всіх, кого нещадно чавлять жорна,
 Кому завмер у горлі криком сміх,
 Чиї неясні дні, як ночі, чорні.
 Ти, Боже, їх у темряві не кинь,
 Благослови їм шлях серед пустинь.

*) З поеми „Прокляті роки”.

мгр. Гресько Петро

Молитва ломить залізо

Було це в серпні 1944 р. Німецький фронт останніми зусиллями боронив Сколього. Майже кожного дня розриви гарматніх стрілен та бомб котилися глухим гомоном по наших рідних Карпатах і наповняли тривоگوю їх мешканців. У повітрі гуділи мотори — залізні птахи співали грізну пісню знищення. Всі відчували тривогу перед небезпекою, яку мали принести найближчі дні.

Одного такого дня перед полуднем спокійним приграничним селом Ялинковатим надійшла в бойовому поготівлі угорська патруля з 15 чоловік та одного коня, що на своєму хребті ніс тяжкий, машиновий скоростріл. Патруля подалася в напрямі Волосянки - Славська.

Партизани побачивши цю патрулю, як стало пізніше відомим, рішили роззброїти її при повороті на Угорщину. Хлопці узброєні, гранатами та крісами напали на патрулю при самій границі. Вив'язався короткий бій. Недосвідчені партизани уступили, бо зпоза границі йшла допомога. Один із них ранений скочив до найближчої хати. Господар якстій запряг коня і повіз раненого долі селом у напрямі Волосянки. В поспіху ранений залишив під сусідньою хатою кріс, шолом та ручну гранату.

Прийшли мадяри. Шукають... знайшли! Знайшли крім залищеної зброї ще й сліди крови. Винуватець мусить бути! Обшукали всі найближчі забудівки. Раненого вправді не знайшли, але знайшли у дворі найспокійнішого в селі газду Шашулу, що сховався був перед стріляниною. Забрали його як винувника й попровадили на другий бік, обкладаючи по боями, на Угорщину. Крім названого забрали ще декілька осіб, у тому числі кілька жінок.

У селі запанував сум і тривога, а в декого резигнація. Пропало все! В сім'ях, яким забрали рідних, плачам та розпуці не було краю. Селом пронеслося злосчасне: „Не вернуться...” Замучать їх невинних...

Хто жив тоді в Галичині, знає, яке було тоді безправ'я! Відомо, що людину з „нерасовою” кров'ю можна було позбавити майна, волі й життя не тільки без провини, але для звичайного: „мені так хочеться”... Знають люди, скільки то виросло могил зовсім невинних жертв, жертв терористичного, кривавого, гітлерівського лихоліття, що називалося „будовою нової Європи”. Худобина мала тоді більше право як нещасні „визволені” мешканці обсаджених теренів, майбутні невільники „нової Європи”.

Супроти того ніхто не здивується, що всі тоді в селі охкали з тривоги й співчуття для нещасних пропадащих жертв. Невинности ніхто не міг би доказати. Всі були певні, що

нешасливці вже ніколи не побачать своєї Верховини. Це ж сталося у фронтівій полосі. Всі сподівалися, що зараз їх за границею розстріляють або, як то мадяри звикли робити, повішать.

Та рідні батьки, жінки й діти моляться гаряче, дають на Служби Божі, замоляють акафисти. Кожного дня з малої церковці в Ялинковатому линуть гарячі мольби - благання перед престіл Всевишнього. Моляться і вірять навіть проти надії. І вислухав Бог щирі й гарячі просьби, бо в два тижні після цієї події вернулися всі, крім Шашули, під котрого хатою знайдено „корпора делікті”. В селі всі вже стратили надію побачити Шашулу.

Не стратила тільки надії Шашулина жінка й діточки. Вони вірили, що Бог справедливий, що Бог їх не покине, що Бог милосерний вислухає їх гарячі молитви. Не було неділі ні свята, а то й у будні часто Отець Парох служив благальні Богослужби за заховання при житті та поворот додому нещасного, про якого не було жодної вістки. Вже наїзник вивозить останки добра, стягає телефони... Всі відчувають, що за тиждень, за два дні, а може й завтра прийдуть „батькові діти”, прийде другий наїзник на зміну. Рівночасно з тим пропадає здавалося б остання надія. Але ні! Жінка й діти вчора й сьогодні моляться в церкві зо сльозами навколішках за батька, за чоловіка... Остання надія мабуть... ще акафист до Матінки Божої! І диво! У вівторок сльози розпуки змінились на сльози радості: Бог повернув чоловіка і батька. Молитва отже й залізо ломить.

Цілу ту подію я знаю добре, бо сам мешкав тоді у Ялинковатому. Факт цей про Шашулу могли би потвердити хлопці з Ялинковатого: Коник Олекса і Шикета Михайло, що тепер перебувають у нашому таборі.

Виїжджаючи за море не зривайте зв'язку з „Голосом Христа Чоловіколюбця”. Подавайте своєчасно свої нові адреси й з нових місць поселення присилайте передплату, з'єднуйте нам нових передплатників.

Перегляньте докладно каталог добрих книжок, надрукований в кожному числі „Голосу Христа Чоловіколюбця”, а переконаєтеся, що не великим коштом можете мати в себе під рукою цілу малу бібліотеку. Хто замовляє більшу кількість книжок, дістає ще відповідний рабат.

Спішіться замовити ті книжки, що їх ще не маєте.

о. Б. Курилас ЧНІ

Праця Редемптористів Східнього Обряду

Завданням Згромадження Найсвятішого Відкупителя є продовжати діло відкуплення та спасіння, першзавсе серед найбільш опущених душ. „Многое у него ізбавленіє” (багатий у його викуп), це гасло Інституту. *)

Головні засоби редемптористичного апостольства — це святі місії серед вірних, як теж серед невірних, еретиків і нез'єдинених; духовні вправи — катехизування; апостольство преси; духовні братства тощо.

Внутрішнє формування редемпториста змагає до досконалої подібності з божественним Відкупителем, так щоб могли сказати з Апостолом: „Живу вже не я, лиш живе в мені Христос” (до Галатів 2, 20). До цієї мети провадять правила й устава Інституту **).

Оця подвійна мета — зовнішня й внутрішня — це теж завдання східньої вітки оо. Редемптористів і для їхнього апостольства.

І. ОО. Редемптористи в Галичині давали кожного року пересічно п'ятьдесят місій і віднов місій із більш-менш 2.500 св. Причасть на кожній місії. В році 1932 дано 59 місій і 21 тридневниць; число висповіданих захопило цифру 138.000.

В Карпатській Україні в роках 1922-1946 влаштували наші отці 651 місій і 140 тридневниць. Число св. сповідів облічують на 503.350 (більш, як пів мільона!), а число св. Причасть на 711.400. У тому самому часі у наших церквах роздано 708.902 св. Причасть.

Галицькі стці редемптористи послуговувались теж у великому масштабі духовними вправами (реколекціями), як засобом апостольства. Вже до 1924 року дали наші отці 72 циклі реколекцій. Опісля, в одному 1932 році було аж 70 реколекцій, з того 9 прилюдних для народу з 4.750 учасниками. На Закарпатті зате, з різних причин, діло духовних реколекцій не розвинулось досить. По 1935 рік дано 27 реколекцій, в більшості для священників, семінаристів, черниць. В році 1946 їхнє число підноситься на 80.

Апостольством преси визначаються передовсім українські отці Редемптористи в Канаді, що в тій цілі диспонуєть влас-

*) Порівнай статтю Пр. о. Йвана Мاستиляка ЧНІ п. з. : «I Redentoristi di rito orientale» b *Miscellanea in honorem Francisci Xav. Grivec, Olomucii* 1948, fasc. 3-4, pag. 262.

***) пор. книжку Пр. О. Едуарда Госпа ЧНІ : „Згромадження Найсв. Відкупителя Його повстання й мета. Грац. 1924.

ною друкарнею в Йорктоні. 1923-року зачали там видавати місячника „Голос Ізбавителя”, що у 1933 році, по перерві п'ятьох літ 1928 - 1933 зачав знову виходити під назвою „Голос Спасителя”. В році 1935 видрукували вперше „Календар Голосу Спасителя”, що вже в перших роках начислив 4000 абонентів. Опріч того видають наші Отці ще й велику кількість брошурок на актуальні, релігійні й культурні теми.

В Галичині 1923-го року появился солідний молитовник : „Пам'ятка зо св. Місії” *) що за декілька літ, 1930, вийшов другим накладом; надто зачали наші Отці (в першу чергу Пр. О. Ігумен Породко ЧНІ) видавати публікації на різні релігійні теми, по 1935 рік вийшло 15 книг і книжечок.

У листопаді 1945-го року появились в Інсбруку в Австрії „Недільні Вісті”, тижневик призначений для тамошньої української еміграції, що осягнув 1500 передплатників і виходив майже три роки часу. У червні 1946 появился в Бельгії, в Лювені, в видавництві ОО. Редемптористів місячник „Голос Христа Чоловіколюбця”, що виходить вже четвертий рік для духовного добра українських скитальців.

Тут конче треба назвати українські духовні твори блаж. пам. О. Йосипа Схрейверса : Ісусе, люблю Тебе, 1923 і Моя небесна Ненька 1925.

В свою чергу, наші закарпатські Отці, у 1925 році видрукували молитовника : „Спаси свою душу” в подвійному українському накладі : один українським літерами, а другий латинкою, кожний наклад у 5.000 примірників. За п'ять літ треба було зробити нові видання, кожне у вдвоє збільшеному тиражі. 1947 року вийшло велике видання в зменшеному об'ємі : начисляє воно аж чотири тиражі.

1927-го року видали наші отці „молитовник св. Вервиці”, що був прийнятий з великою симпатією громадянством і дочекався аж 6 видань (1948). Це досить удачна спроба перещіпити набожність св. Вервиці на ниву східнього обряду. В першій частині молитовника доказано аргументами з життя Восточніх Святців та самою істотою св. Вервиці, що ця молитва не противна й не чужа східньому обрядові. У другій частині поданий спосіб, як молитися на вервиці. Таїнства кожної десятки найперш оспівані коротким стишком пісні, опісля піддані у роздуму в короткому читанні на тему співзвучних текстів св. Письма, ці розва-

*) О. М. Де Мелеместер ЧНІ в другій частині своєї книжки, виданої в Лювені 1935 року, п. з. : „Загальна бібліографія редемптористів - письменників”, на стор. 78 приписує зложення цього молитовника їх Ексцеленції Николаєві Чарнецькому ЧНІ.

жання містять завжди одну молитву в окресленому наміренні. На кінець співаємо десять раз Богородице Діво *).

Крім того, 1932-го року зачали наші Отці в Закарпатті серію книжечок під заголовком : „Ближче до Христа”. Тоді надруковано 20 таких брошурок. 1947 року вийшла в Пряшеві гарна книжечка, написана о. Володимиром Арвай ЧНІ п. з. : „Велике чудо Фатіми”. Поміж організаціями й релігійними асоціаціями треба назвати Архібратство Божої Матері Неустанної Помочі, що прекрасно розвивається в Галичині, об'єднуючи аж 150.000 вписаних членів.

Рескриптом Святого Собору для Східної Церкви, з дня 1 липня 1948 року, привілеї цього Архібратства, що їх має на основі рішення Апостольського Престолу Настоятель Дому ОО. Редемптористів у Станиславові, переходять теж в руки Впр. О. Протоігумена (в Йорктоні в Канаді). А Апостольський Візитатор українців у Західній Європі Преосв. Кир Іван Бучко, письмом з дня 14 жовтня 1948, число 32-01/IX займенував Високопреподобного Отця Ахілла Бульса ЧНІ, душпастиря для українців католиків у Намюр, Бельгія — головним Провідником Братств М.Б.Н. на Західню Європу з обов'язком провадити реєстр усіх наших Братств, а також переводити прилучення їх до Архібратства того самого імені в порозумінні з Йорктонським Протоігуменом, О. Др. Германюком Ч.Н.І. (гляди „Голос Христа Чоловіколюбця” за грудень 1948 р.)

На Закарпатті основують в Стропкові Братство св. Вервиці, що охопило 6000 членів. Братчики, крім обов'язку раз у тиждень проказати усю молитву св. Вервиці (разом 15 десятків), взяли на себе постанову не пити горілки, що було тоді дуже поширене та є справжньою руїною верховинців.

Архібратство св. Вервиці, заложене 1932 року в Михайлівцях, начисляє сьогодні 17.000 членів. У 1941 році доручили нашим отцям ще й Братство Найсв. Серця Ісусового, заложене у Пряшеві вже 1918 року. Начисляє воно сьогодні 12.750 членів.

*) Архієпархіяльний Собор у Львові, з 1941 року, під головуванням Високопреосвященого Митрополита Андрія Графа Шептицького, видав ось таку постанову відносно набожності св. Вервиці : „Хоч східні Чотки, зложені із 100 зернят, з яких кожне десяте є більше за прочі, згідно з передачею отців є призначені на те, щоб на них проказувати т. зв. Ісусову молитву — (Господи Ісусе Христе, Сине Божій, помилуй мя грішного!) — проте, основуючись на практиці, що щораз більш поширюється серед наших вірних, можна ними послугуватись, щоб на малих зеренцях проказувати молитву Богородице Діво, а на великих, Отче наш, розважаючи при тому одночасно таємниці з життя Пресвятої Богородиці й божественного Спасителя” — Львівські Архієпархіяльні Відомості 1942, ст. 84.

Але найбільшого значення набуло Товариство св. Йосипа, засноване 9 листопада 1941 року, що об'єднує 20.000 членів, а радніш цілих сімей. Для них друкується від 1942 року (місяця березня) місячник „Місіонар”, якого наклад здобув рекордове число : 23.000 передплатників.

Діяльність наших отців в Галичині серед Духівництва та дівочих черничих Згромаджень заслуговувала б на окрему прегарну розвідку. Порівняймо, от хоча б для прикладу, що пише Преосвященіший Митрополит Шептицький про заслуги ВПреп. О. Схрейверса ЧНІ дня 5 серпня 1942-го в листі до Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, з нагоди 50-ніх Роковин їхнього Згромадження.

2. Що заторкає вікового церковного розколу в лоні українського народу, то треба сказати, що діяльність ОО. Редемптористів мусимо узгляднити й оцінити в першу чергу під кутом зору профіляктичним, тобто, як працю превентивну. Вона це, оця праця наших Отців укріпила у св. вірі чимало католиків східнього обряду, коли й де вони вже зачинали колихатись й попадати в пастку ересів та огидно нахабного московського православ'я : вони або зовсім відхилили небезпеку схизми по парохіях Канади й Карпатської України, або бодай обмежили й зльокалізували загрозу.

Але також треба вписати в заслуги ОО. Редемптористів повернення до єдиної отари Господа Нашого Ісуса Христа великого числа нез'єднених Братів і Сестер, особливо працею на Волині й Поліссі. Це саме ці дві області в минулому столітті, 1839-року царський реакційний уряд методично й кривавим насильством і сльозами, перевів в „обняття” російської синодально-імперської церкви. Це там завдяки зусиллям оо. Редемптористів повертались до Церковної Одности цілі місцевості враз із їхніми душпастирями. Так, наприклад, в 1927-му році возсоединились з Вселенською Церквою 5.000 волинських православізованих українців у проводі із двома пан-отцями, а в році 1932 знов 2.700 повернулись у лono правдивої Церкви; в першій половині 1934-го року Преосвященіший Владика Чарнецький знову переслав у Рим радісну вістку про поворот нової тисячки роз'єднаних Московією братів. В Карпатській Україні позискано 150 душ для Святої Церкви.

Ще багатше жниво заповідається на будуче. Але, треба це отверто сказати, для такого жнива ще замало працівників. Про це зараз думають і моляться. Тут є дуже важливе письмо, що його 28 січня 1928 року написала „Папська Комісія для Росії” до Впр. О. Архимандрита, де висказані великі надії, що їх Апостольський Престіл покладає на чин ОО. Редемптористів.

Сучасний стан нашого Чина в Канаді *)

Дня 2 листопада 1948 інсталувався новий Протоігумен, О. др. М. Германюк в Йорктоні та проголосив нові назначення ігуменів для наших американських домів. Впреп. О. Г. Шишкович — ігуменом в Йорктоні, Саск. Впреп. О. Гаврилук — ігуменом в Айтуна, Саск. Впреп. О. С. Бахталовський — ігуменом в Роблин, Ман. Впреп. О. І. Бала — ігуменом в Вотерфорд, Онт. Впреп. О. В. Краєвський — ігуменом в Нью-Арк, Зл. Впреп. О. Гр. Шавель — ігуменом в Тименс, Онтаріо. Ось декілька слів про обителі, на які ці нові настоятелі займеновані.

Йорктон в Саскачевані, це резиденція Протоігумена.

Великий монастир з хорошою стилевою церквою середнього розміру. Кожної неділі церква наповнена по вінця народом. Тут знаходиться теж новіціят Віце-Провінції. В монастирі є друкарня, де вже 25 літ виходить „Голос Спасителя” й досі вийшло чимало книжок. Йорктон обслугує чимало дочерних церков по фармах і преріях. Отці приїжджають там в суботу по довгій і часто важкій подорожі, що головню назимку буває дошкульна. Вони відвідують хворих, подають св. тайни : хрищення, миропомазання, шлюбів, служать там довгі неділесні богослужби, а після обіду ще й проводять сходинами. Це овочедаїне й важке душпастирювання ведуть отці із подиву гідною відвагою.

Айтуна : це друга фундація нашого Чина, положена в Саскачевані, около 70 км. на захід від Йорктону. Це менша наша резиденція, де отці ведуть парохію в цій місцевості, а крім того обслуговують ще чимало церков на провінції. Айтунська церква побудована з дерева в дуже характерному стилі. Зачинаємо будувати тут новий монастир, теж значно побільшимо церкву.

Вотерфорд : це дім нашої духовної семінарії „студендату”, в провінції Онтаріо (англійська Канада). Це колишня простора вілла перероблена на резиденцію. Під цю пору учаться тут 10 студентів - богословів.

Роблин : в Манітобі, яких 70 км., але вже на схід від Йорктону. Це приміщення нашої гімназії „ювенату”, збудованого на початку другої світової війни. Обитель і ювенат збудовані одне при одному. Студіює тут зараз 30 учнів. Навчання відбувається за шкільною англійською системою „гай - скул”.

Нью - Арк : цей монастир положений в З'єднаних Штатах Америки, в стейті Нью - Джірсей. — Місто Нью - Арк — це неначе продовження Нью - Йорку в полудневому ке-

*) Гляди : Мала хроніка бельгійської провінції ОО. Редемптористів ч. 4.

рункові. Продовж чверть години швидкісні залізниці перенесуть вас із серця Нью - Йорку в Нью - Арк. Наша тутешня обитель це „ректорі”, цебто свого рода приходство, де перебуває Отець Настоятель, парох української церкви св. Івана і отці сотрудники. Живуть в Нью - Арку біля 2.500 українців греко - католиків. Ординарієм округи є їх Ексцеленція Кир Богачевський, що резидує у Філядельфії і є дуже прихильний для наших Отців.

Тименс : наймолодша фундація нашого Чина в провінції Онтаріо. Настоятелем дому займенованій ВПреп. О. Григорій Шавель, що досі сповняв уряд директора видавництва і друкарні ОО. Редемптористів в Йорктоні.

Кожне велике діло Боже звичайно мусить перейти час проби, великого досвіду, щоб в огні і серед хуртовини випробувалась Його справдішня вартість і щоб, як каже св. Ап. Павло „ в людській безсильності засяяла сила Божа ”.

Такий досвід перейшла канадійська Віцепровінція ОО. Редемптористів більш - менш в роках 1928-1933, а сьогодні наближається до нового розквіту. Таку важку кризу переживає сьогодні Віцепровінція Галицька.

Статистика

Статистика в 1938 року начисляла вже аж 139 підвладних редемптористів східнього обряду.

В місяці серпні 1938 можна б з'ясувати стан редемптористів східнього обряду оцими цифрами :

	Канада	Галичина-Волинь	Закарпаття	Разом
Домів	2	6	2	10
Єпископів	—	1	—	1
Єромонахів	12	40	9	61
Богословів	1	18	6	25
Новиків-хористів	1	4	—	5
Братів	5	28	9	42
Новиків-братів	—	5	—	5
Підвладних	19	96	24	139

Понадто ювенат - гімназія в Йорктоні начисляв двадцять хлопців; ювенат у Збоїсках около 120; чеський ювенат мав серед свої учнів теж юнаків східнього обряду.

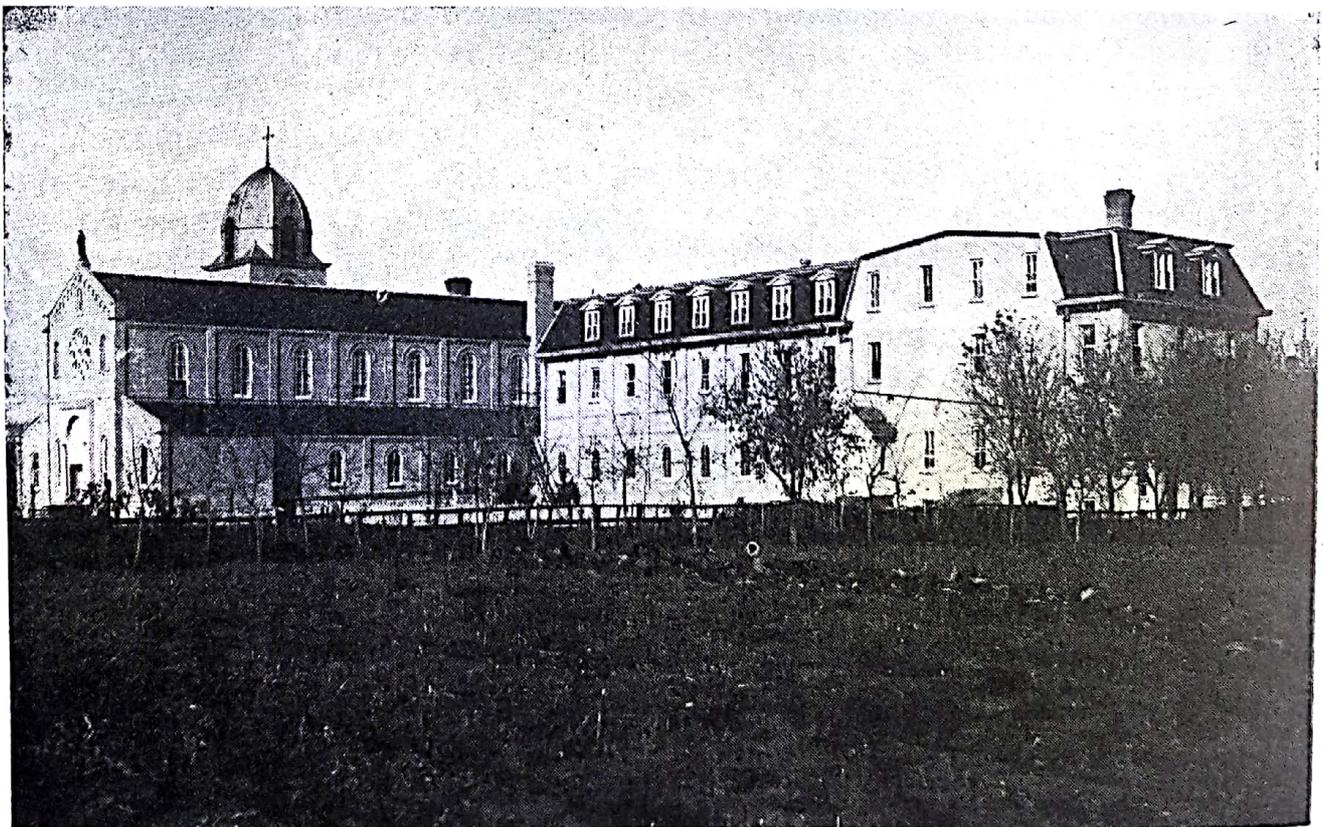
Як бачимо, майже сотня підвладних Східньої вітки Чина припадало на галицьку й волинську області. Та досвід зачався з вибухом другої світової війни у вересні 1939-го року. Події покотились заворотним темпом. З тижні по вибуху війни пе-

реживає критичні моменти найбільший наш галицький монастир у Збоїсках біля Львова, що чуть - чуть не скінчилися кривавою масакрою Впреп. О. Ігумена Породка та 30-ти підлеглих з рук озвірілих боєм за Львів солдатів німецької армії. В цьому ж часі дім студентату Голоско біля Львова переживає теж жахливі дні цілотижневої канонади. В домі розміщено німецький полевий лазарет. Кров важко ранених бійців калужами стояла по долівці, трупів наскладали велику кількість. На вістку про передачу Гітлером Західньої України аж по Сян в руки советів, група наших богословів (числом 20) переносяться на піхоту за Сян і знаходять пристановище в латинському студентаті. ОО. Редемптористів в Тухові біля Тарнова (Польща). Зачались часи першої советської окупації (від осені 1939-го року по липень 1941 року), що позначились першими ударами для нашої Церкви й нашої Віце - Провінції. Не було ані мови про відкриття гімназії з Збоїсках, бо обидва найбільші наші монастирі : в Голоску й Збоїсках сконфіскували совети для себе й повернули у військові казарми. Всі бельгійські Отці, за винятком Впр. О. Протоігумена Девохта й О. Маврикія Вандемале, дістали приказ повернутись у Бельгію. Отці місіонарі з Ковля були змушені негайно залишити нашу фундацію в Ковлі на Волині й скритись в інших місцевостях.

Наші Отці в Тернополі перейшли вогонь неймовірних шиканів від більшовиків - безбожників, що закінчились арештуванням Ігумена Перетятка й засланням його на Схід. Наші Отці в Станиславові перейшли теж кількакратні наскоки советських агентів, що хотіли силою змусити ОО. Редемптористів залишити фундацію. Тільки завдяки героїській поставі вірних, головно членок Братства Б.М.Н.П., що поклавшись перед автомашинами на землю, заявили вголос : „Тільки по наших трупах зможете вивезти наших отців” — совети відступили від свого заміру. У Львові НКВД заарештувало незабутнього нашого місіонера О. Зеновія Ковалика, якого арешт закінчився кривавою його масакрою враз іншими тисячними в'язнями у львівських тюрмах у липні 1941-го року, в момент відступу советських армій перед навалою німців. Період першої советської окупації визначається масовою участю вірних і захожих зо Східньої України в богослуженнях по всіх церквах нашого Чина, великою фреквенцією вірних у св. Сповідях і св. Причастях, великою кількістю дітей, що їх навіть командири советських військ приносили охристити в наших церквах.

Період німецької окупації (Від липня 1941-го року по літо 1944-го року). Коли прихід німців позначився згодом знову нечуваним національним гнітом, розстрілом української молоді, то під церковним оглядом німці держались нейтрально й не ставили жодної перешкоди у віднові релігійного

життя там, де поради його придушили. Наш Чин займає знову дома в Збоїсках й Голоску (згодом дім у Голоску таки відібрали німці для французьких воєннополонених, в Голоску відкривається новіціят, у Збоїсках гімназія - ювенат (від 1941 — по 1944 рік влітку було вже біля сотні учнів!). За увесь час наші Отці зо Львова, Станиславова й Тернополя дали за цих 3 роки часу біля сотні св. Місій і віднов, біля 60 великспосних реколекцій і чимало інших апостольських праць. За цей час Пресс. Кир Николай висвятив біля 12 отців. Студендат наповнивсь новими богословами. Брат Х... ЧНІ вернувся з армії аж зпід Сталінграду! Оживає всюди діяльність Братства БМНП. Та ось повертаються советські армії в березні 1944-го року й зачалися нові муки для нашого чина, головно в зв'язку з насаджуванням сталінської ортодоксії. Для наших отців як і для нашої церкви прийшло люте врем'я, але ми сильно віримо, що молитвами св. О. Н. Альфонса, основника Чина Н. І. й молитвою св. Свящ. Йосафата, наші отці як і увесь Народ й Церква звитяжно перетривають час лютої бурі, щоб опісля зо ще більшим розмахом ширити царство Боже на землі!

Монастир і Церква ОО. Редемптористів в Йорктоні (Канада)
 Le couvent et l'église des Pères Rédemptoristes ukrainiens
 de Yorkton (Canada)

Голос малого Ісуса

Сторінка
для Дітей

Маленькі герої

Було це тоді, коли переслідували християн. Одної теплої днини в полудне, вийшла дівчора з школи, та своїм криком і співами в одну мить наповнила цілу улицу і площу. Переходив туди маленький, чорний бідний хлопчик, який не міг ходити до школи, бо був рабом і служив у великих панів. Коли побачив так багато дітей, став, та у своїй простоті псчав сміятися до них. — Застановилися, і школярики і обступили його — „Пустіть мене, пустіть, я вам нічого не зробив, просився хлопчик. Малі збитошники почали сміятися з нього, тягнули його за волосся, за вуха, що хлопчик аж розплакався.

Нараз дався чути з боку голсс, що звернув на себе увагу всіх школярів — „Лишіть його мої товариші в спокою, що ж він вам винен. Пустіть, це некрасно...”

„А ти що за один, хто тебе тут поставив старшим — відозвався один більший школяр, до маленького вісімлітнього хлопчика, що приглядався своїм товаришам. Це був Кирилко, син великого сенатора в Римі.

Не годиться так робити з бідним, Ісус каже „усіх любити і нікому не вільно кривди робити”.

„Так ти християнин” — обізвались хлопці.

„Так” — сказав твердо і голосно Кирилко.

„Що він каже? Хто це? Гурра на нього! Одклич сейчас! Перепроси нас!”

„Перепрошую коли вас образив, але одкликати не можу, бо я сказав правду!”

„Не маєш за що? — крикнув один більший хлопець і кинув каменем в голову Кирилка. Бідний хлопчик (раб) за той час утік. Кирилкові зробилося темно в очах, кров

залила лице і впав непритомний на землю. Збитошники настрашилися і повтікали.

Було це полудне — з людей туди ніхто не переходив.

„Ах, Боже мій, де я?” — промовив ледви Кирилко, коли після години почав приходити до себе — я хочу до дому! — піднісся на дрижачих ногах, обтер хусточкою кров і пустився до дому.

„Слава Богу! — Що з тобою, сказала стривожена мати — коли побачила Кирилка. Хлопчик нічого не сказав, лише мило усміхнувся — та цю маленьку тайну скрив у своїм серці.

Одного разу, коли вийшов Кирилко зо школи, не звертав увагу на своїх товаришів, та побіг скоренько до свого огороду, щоб помолитися там на гробі св. мучеників. Товариші вже не любили його, докучали йому, що він вірить в Ісуса, та слідили на кожнім кроці. І тепер побачили вони його.

На другий день взяли маленького Кирилка і замкнули до темниці. „Ісусе мій, дай мені сили терпіти для Тебе”.

Потім ув'язнили ще маму і сестричку Кирилка.

„Мамо — чи це дуже болить? Я пробував нераз терпіти, — та пригадав собі, як його каменем побили за того бідного хлопчика”.

За кілька днів взяли Кирилка на муки. До гарячого заліза припікали йому руки — Засміявся хлопчик з радости, але це його дуже боліло.

„Болить”, — сказав кріз сльози і подивився на свою маму. Вона мала замкнені очі.

„Мамочко, я не одречуся Христа, мого найсолодшого Ісуса” — „Чи це не гріх, що я плачу? Це поневолі...”

„Чи вирікаєшся Ісуса?” — питались його. — „Ні! Ісус Бог наш певно побідить і прапор його, св. Хрест буде панувати в Римі до кінця світу”.

Небо — Ісус — прошептав хлопчик і упав на землю.

Як лиш скінчив своє життя, крізь товпу людей, що дивилися на смерть Кирилка, протиснувся маленький бідний хлопчик, що його колись оборонив Кирилко.

„Я вірю і визнаю ту саму віру, що Кирилко” — сказав одважно.

„Що ти християнин?” — крикнули на нього.

„Ще ні, але буду... Я хотів давно вірити і любити Ісуса”.

„Сейчас його вбити!”

На ці слова прискочив кат і вбив маленького Кирилка.

І впав бідний коло Кирилка на землю. — Мама, як побачила це, підбігла скоренько, набрала в долоні ще свіжої крові, покропила нею бідного хлопця і сказала слова св. хрищення — Крещається раб Божій, во ім'я Отця, Сина і Духа Святого, Амінь. — Так оддали своє життя за Ісуса, оці маленькі герої.

Оксана Одинок

Велика добродійка

Олеся повернулась зо школи й поклавши книжки, усіла сумна на крісло. За хвилю прийшла мати до кімнати з теплою зупою. Олеся піднеслась з крісла, обняла матусю і мовчки помагала накривати стола.

Мама спостерегла сумне личко Олесі і вже думала питати : чи все добре пішло в школі, коли нагло грубі сльози попливли струмочком по личку дитини.

Захлипуючись і тулячись до матері ледви що промовила : Мамочко, я сьогодні не буду їсти...

— Хіба ж ти хворенька, Олесю, що в тебе болять, — питала мати, голублячи дитинку.

— Ні, ні. Нічого в мене не болять... — і знову стихла, бо сльози давили в горлі.

Мати любо вдивляючись в оченята Олесі, такі чисті, ясні, пізнала, що Олеся це чинить не з капризу, але має якусь думку. Ще ніжніш обнімаючи її, спитала :

— То ти не скажеш мамочці твоїй, чому не будеш їсти ? — Бозя любить діточок, що все говорять батькам, а ти ж хочеш, щоб тебе Бозя любила ?

— О, дуже, дуже хочу, щоб мене Бозя любила, але я не можу їсти, бо... і сльози перервали.

— Ну, що ж Тобі !? — Скажи Олесенько ! — допитувала мати.

— О ! Мамусю !.. як мені їсти, коли... так... много... наших бідних скитальців і тих, що в Сибірі, як оповідала пані в школі, не мають чим кормитися, ні ogrітись, не мають одягу.. І знову голосно заплакала.

Мама зворушена ще ближче серця пригорнула таку добру дитинку й сама заплакала.

По хвилі мовчанки промовила :

— Олесю, любя моя дитинко, тішусь, що думаєш про других. Ми не можемо їм помогти, передати їм ні що їсти, ні одяжі, та ми можемо їм помогти інакше.

— Ходи ближче до вікна. Гляди на цю квітку. Бачиш вона вчора була в пупляшку, сьогодні вже розвита. Чи знаєш чому ?

Олеся широко одвертими очима гляділа то на матір, то на квітку; не могла відгадати.

Тоді мамуся розповіла :

— Бачиш ця квітка живе. Вона бере поживу зо землі, з въздуху й від світла. Земля розпущена водою дає з себе певні частинки, що тонкими корінчиками входять внутр до билинки й малими рурками розходяться по всій рослинці аж до кінчиків листочків. Рослина росте, коли корм із землі її піддержує. Та ти пам'ятаєш, що перед двома тижнями я була

поклала її ближче печі, бо боялась, щоб не змерзла при вікні. І тоді все було поблідно: і бильця й листки, хоч я підливала. Чи знаєш цього причину, Олесю?

— Ні, — відповіла Олеся, щораз більше здивована.

— Ось бачиш, голубко, квіти потребують тепленького світла, інакше вони нидіють, бліднуть і не розвиваються, хоч мають корм із землі і воздух. Якби квітка вміла говорити, вона була б гарненько мені подякувала, що я поклала її близько сонця на вікні, хоч її тепліше було біля печі. Вона гарна стає, коли сонічко проходить її листочки й тоді оживляє її, стає зеленою і розвивається. Ти жалуєш, що бідні наші скитальці не мають, що їсти. Це зовсім зрозуміле. Ми повинні думати про других і прийти їм в поміч. Та вони не лише потребують хліба, одягу, але ще чогось іншого. Ми не можемо їм допомогти, щоб не терпіти на тілі, але не можемо забувати, що люде повним життям живуть, коли їх серце, душа кормлені ласкою Бога, бо ця подібно як сонце оживляє квіти, оживляє душі.

— Чи знаєш Олесенько любя, що ти можеш тих бідних привести до Бога, як я квітку до сонця на вікно.

Олеся з дива слова не могла прсмовити. Вона так хотіла огріти всіх теплим сонцем ласки...

Мати відчитала в її голубих оченятах те гаряче бажання і сказала:

— Станьмо навколішки Олесю! Ти будеш за мною повторяти молитву.

І мати зачала:

„Добрий наш Господи, Ти любиш всіх людей. Я вірю, це велика правда. Я теж люблю всіх, бо люде Тобі дорогі. Я бажала б, щоб всі були щасливі, гарні як квіти у соняшнім теплі — світлі. О, поглянь на душі всіх людей, зокрема на тих, що бідні, терплять тілом і душею. Твій гарний, добрий погляд пройде їх серця, як проміння сонця листочки, і всі стануть гарні, щасливі, як Ти Боже. Ти вчиниш те, бо ти нас любиш. О, Боже, дуже, дуже Тобі дякую за кожний Твій погляд на них”.

Мати так молилась, а Олеся слухала цієї молитви й серцем повторяла.

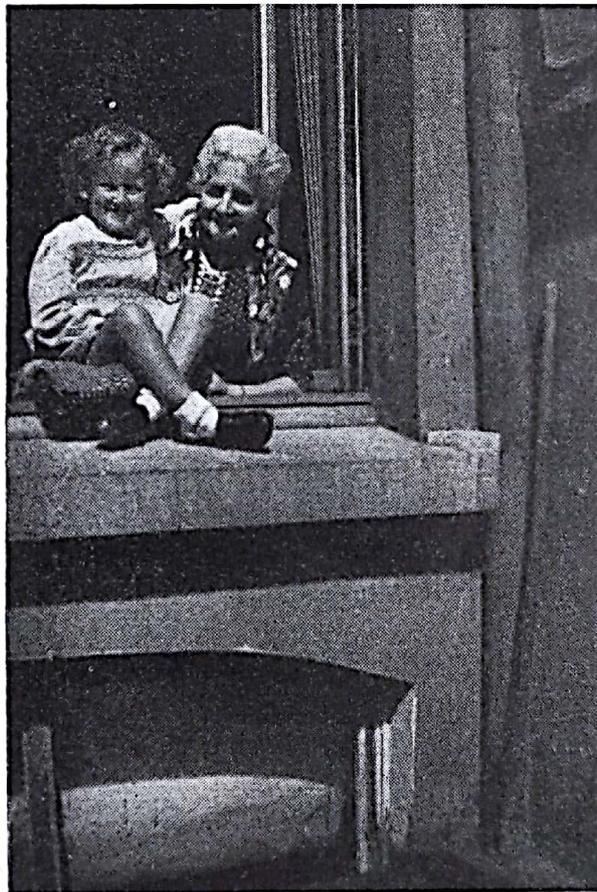
Встали обидві. Повні надії, що ця коротка молитва пройшла далекі прстори, досягнула бідних, зголоднілих українських дітей, щоб над них склонити Гарне Сонце, Доброту нашого Бога. Він завжди слухає молитви.

Мама зблизилася до стола й подала тарілку Олесі, захочувала їсти, бо все вже прсстигло. Олеся взяла ложку й підносячи до уст ще раз спитала: Мамусю, чи Господь так накормив душі, що вони вже не чують голоду?

— Ні, Олесю! Господь дав їм ласку, отже накормив їх душі. Вони чують голод, та коли Господь дає ласку душі, вона має велику радість і чує силу знести голод з терпели-

вістю. Вони вже менше терплять. І знай, це важне: Хто терпить в ласці Божій, з Любови до Бога зносить терпіння як покуту за злі вчинки, того терпіння будуть вічно в небі надгороджені великою славою. Хто молиться за терплячих, щоб їм вимолити ласку в Бога, терпеливо нести терпіння, цей чинить велике діло. Він є добродієм для бідних, що збагачені будуть самим Богом на віки. Дати другому їсти, чи одягнутись, це добре теж діло. Та ми не завжди можемо самі це вчинити. За те молити Бога, щоб Він збагатив бідних своєю ласкою, ми це можемо завжди. Тому любя Олесю, скільки раз бачиш бідних чи думаєш про них, проси гарненько Доброго Бога, щоб Він обдарив їх і ласкою і добром земським, потрібним до життя.

Успокоена тією мамусиною порадою, Олеся нераз шептала таку тиху молитву.

Мати з Олесю
Maman avec son enfant

З ЦЕРКВИ Й ЗО СВІТУ.

10 заповідів мира.

Теперішній Св. Отець Папа Пій XII. подав таких „10 заповідів мира” для світу :

1. Мир знаходиться завжди в Бозі : Бог є миром.
2. Лише люди, що шанують Бога, можуть дати світові правдивий мир.
3. Об'єднайте всіх чесних людей, щоб приблизити перемогу братерства людей, а з ним і обнови світу.
4. Відкиньте брехню і залість, а хай на їх місце запанують правда і любов.
5. Підкреслюйте в житті людську гідність та свобідний лад.
6. Допмагайте великодушно нарід народів, держава державі, без огляду на національну приналежність.
7. Запевніть право до життя всім народам, великим і малим, сильним та слабим.
8. Працюйте для основної відбудови тієї справедливости, що має найвищою нормою Бога та не залежить від людських химер.
9. Церква, Богом установлена, що є опорою людського братерства та миру, не може погодитися з тими, що признають тільки силу.
10. Будьте готові до жертв для здобуття та закріплення миру.

Мехіканські робітники на прощі.

200.000 мехіканських робітників взяли участь у великій прощі до образу Матері Божої в Гуадалупе.

Збірка католичок Америки.

Понад мільйон штук одягу зо збірки дали американські жінки для допомоги дітям і молоді Європи. Продовж пів року принесла збірка, влаштована католичками Америки около 5 мільйонів штук одягу. Цей одяг висилають також до інших частин світу.

Положення католицьких місіонерів у зайнятих комуністичними військами провінціях Китаю.

За вістками, що надходять із зайнятих комуністичними військами провінцій, обмежено там значно діяльність християнських місіонерів. Кожний місіонер мусить сам старатись про своє удержання і вірні не сміють приходити йому з ніякою матеріальною підмогою. Не вільно носити ніякого духовного одягу, а виступи місіонерів мають бути „скромні”. Про життя та працю місіонерів розпитує комуністична поліція постійно сусідів.

Квакри помагають більшовикам.

Американські квакри переслали на доказ своєї доброї волі для Совітського Союзу лік стрептомицину вартістю 25.000 долярів. Совітський Червоних Хрест подякував телеграмою та повідомив, що лік буде вжитий для хворих туберкулозою дітей в лічницях ССРСР.

Бувша совітська шпигунка прийняла католицитво.

Елисавета Бентлей, бувша совітська шпигунка, що взріла більшовицьку небезпеку та виявила американському урядові багато таємниць більшовицької підривної роботи, прийняла недавно католицьку віру.

Під Лелійним Прапором

(Сторінка Братств Божої Матері Неуст. Помочі)

ЛЮБИ БОГА!

Перша і найбільша заповідь є: Люби Господа Бога твого цілим твоїм серцем, цілою твоєю душею, цілою твоєю силою і всіми твоїми думками.

Перша і найбільша заповідь каже нам, що маємо Бога любити понад усе в світі. Бога любимо понад усе в світі, якщо ми готові радше все втратити як Бога гріхом образити.

Бога можемо любити досконало або недосконало. Бога любимо досконало, якщо любимо його тому, що Він є найвище добро. Бога любимо недосконало лише за те, що Він дає нам безчисленні добра.

Люби Бога над усе! Бог є найбільше добро. Нічого ліпшого на світі нема над Бога. Бог є найліпшим Твоїм Отцем. Він дає тобі все, що маєш. Сам Бог приказав, щоб ми любили Його понад усе.

Хто Бога не любить, той і самого себе не любить, бо хто Богові не служить, той сам себе засуджує на вічну загибель. Отже маєш так жити, щоб ніколи не сплямити твоєї душі гріхом, щоб не обидити Бога.

Старайся бути щораз ліпший, оминай нагоди до гріху. Це буде найкращий знак, що любиш себе задля Бога. Не йди в злі товариства, не бери участі в грішних забавах, не читай лихих книжок і вважай на все, що говориш і що робиш.

Вияв любови: Люблю Тебе, мій Боже, бо Ти мене полюбив, але передусім і над усе люблю Тебе тому що Ти є найвище, єдине і безконечне добро, гідне всякої любови. Амінь.

ТУГА ПОБОЖНОЇ ДУШІ ЗА ІСУСОМ У СВЯТОМУ ПРИЧАСТІ

„О, який миленький, Господи, Твій дух!“ (Прем. 12. 1)
Щоб показати свою солоденьку любов дітям, зволяєш частувати їх солодким хлібом, котрий падає з неба.

„Поправді, нема другого так великого народу, до якого боги такблизилися, як Ти, наш Боже!“ (Втор. 4, 7.). Приходиш близенько до всіх вірних своїх і даєш їм споживати Себе та тішитися Собою, щоб їх день у день потішати і серця їх піднімати вгору до неба.

Бо який другий народ такий славний, як християне?

Або яке створіння на землі таке миле, як побожна душа, до котрої сам Бог приходять, щоб нагодувати її своїм пресвятим Тілом ?

Яка невимовна благодать ! яка дивна ласкавість ! яка незмірна любов, що таким особливим способом прихилиється до людини !

Але як я маю відплатитись Господеві за ту ласку, за таку превелику любов ?

Я не можу нічого милішого принести в дар, як тільки те, що своє серце геть з усім віддам Богу моему і якнайщиріше з Ним з'єднаюся.

Тоді розвеселиться ціле моє серце, коли душа моя зовсім з'єднається з Богом.

Тоді Він скаже мені : „ Коли хочеш бути зо Мною, то й Я хочу бути з тобою ”. А я відповів : „ Зволь, Господи, пробувати зо мною, я дуже рад бути з Тобою ”.

Оце є усе моє бажання, щоб моє серце було в злуці з Тобою.

(„ Наслідування Христа ”, книга 4, розд. 13).

МОРАЛЬНІ СИЛИ МОЛОДІ

(З еспанського)

Молодь повинна бути відважна, зручна та захоплена. Молодь без веселости і ентузіязму перестає бути молоддю.

Молоді ідеал дає віру у свої власні сили.

Інертність в житті молоді це боягузтво.

Думку й волю треба постійно розвивати.

Енергія й здібність молоді творять моральну велич народу.

Вперед треба думати а опісля бажати.

Силу волі випробовується в праці.

Право на життя є зв'язане з обов'язком праці.

Кожна людина є орачем своєї скиби життя.

Підхлібність і залежність затрачують гідність.

Вага дружини християнки в тому : вона наводить лад у домі, ушасливує мужа, його потішає й піддержує та діточки виховує. (Й. Де Местре).

Люби Бога й роби, що хоч ! (Св. Августин).

Люби Бога й іди просто дорогою.

Розквітай там, де Бог тебе посадив.

О. Йосиф Схрейверс, Ч.Н.І.

ІСУСЕ ЛЮБЛЮ ТЕБЕ !

ЧАСТИНА ПЕРША.

**ВЧЕНІ Й НЕВЧЕНІ
МОЖУТЬ ЛЮБИТИ ІСУСА**

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ.

По своєму пресвітлому Воскресінню, Божественний Ісус часто розмовляв зо своїми учнями. Одного разу спитав Він Петра : „ Симоне Йоанів, любиш мене більше, чим ті ? Відповів Йому : Так, Господи, Ти знаєш, що люблю Тебе ! ” (Ів. XXI, 15). Нині, Дорогий Брате, Ісус також звертається до Тебе й питає : „ Чи любиш Мене ? Чи хочеш Мене любити ? ” — Відповідай отже з глибини твого серця : „ О, мій наймиліший, Ісусе, дуже-дуже, цілим серцем, всією душею люблю Тебе ! ”

А чи ж знайшовся такий, що не хотів би любити Ісуса ? Чейже ж нічого на світі нема легшого, а при тім милішого, як любов до Ісуса !

Чи, може, любов до Ісуса вимагає від тебе, Брате - Сестро, високої науки, великого знання ? Нічого подібного ! Ось маєш примір на бувших книжниках і фарисеях. Вони ж були, як на ті часи, дуже вчені, а не любили Ісуса, бо навіть більше, вони Його ненавиділи та переслідували. Любов, це оwoч серця, а не ума ! Коли Божественний Ісус проживав на землі, то Він, як знаємо, найбільше перебував у товаристві бідних і простих людей. Глухі, сліпі, немічні й каліки, обтяжені всякими злиднями, недостатками й горем, — ось, хто найбільше окружав Його ! Він їх ізціляв та навчав правдивого шляху до царства небесного. Селяни, купці, рибаки, вбогі невісти й діти більше користали з Його Божественної науки, чим Садукеї, письменники та жидівська старшина, бо ті перші мали щиріше серце й чистішу совість.

Рівнож так само діється і по нинішній день. В яких кругах знаходить тепер Ісус найбільше поклонників і любимців? А де ж би, як не поміж необразованим простолюддям, під сільською стріхою, поміж обездоленим народом !..

Отже, щоб любити Ісуса, то не треба ані високої науки, ані високопарних думок, ані якогось особливого становища на світі, — а кінче **треба лиш гарячого серця та широї волі !**

Один монах Францісканського Чина не вмів ані читати, ані писати. Його співбраття - монахи вдалися раз до св. Франца з просьбою, щоб їм дозволив навчити того брата письма. Святий Франц, як Основатель Чина, призвав потім до себе невченого монаха, показав йому великий деревляний хрест на стіні та промовив : „ Чи в оцих ранах Спасителя вмієш вчитати ту безмежну любов, якою Ісус палав до тебе ? ” — „ Умію ! ” — відповів монах. — „ Коли так ”, — додав Святий — „ то тобі не потрібно ніяких книжок. Один хрест вповні тобі вистачить !.. ”

О, певно ! Це, без сумніву, вистачає ! О, коби ти, любий брате, захотів читати з тієї книжки хреста, що дня бодай чверть години, ти певно незабаром перевищав би учених богословів, що на пам'ять повиучували грубезні книги, але, на жаль, не завсіди розважають прояви любови, показаної нам нашим Божественним Спасителем - Ісусом.

У монастирі ОО. Францісканів у Парижі жили в 14 столітті св. Бонавентура і якийсь бідний неписьменний монах, брат Жіль. Той монах з якоюсь невимовною святою завистю глядів на всякі чесноти св. Бонавентури, — а раз таки не видержав і запитав його : „ Отче, чи бідний, необразований монах може любити Ісуса ? ” Святий відразу догадався, в чім укривалася причина смутку й тривоги того монаха, і відповів : „ Брат, хоч і необразований, як ось наприклад ти, може також любити Ісуса так гаряче, як і найбільше вчений монах ! ”

Брат Жіль подякував щиро за поучення, і з невимовною радістю вибіг із келії Святого. Біжучи коритарем монастиря, він сам до себе заговорив : „Брате Жілю, ти можеш любити Ісуса рівнож так само, як Його любить сам Отець Бонавентура !”

І справді той монах з тієї пори почав так сильно любити Ісуса, що дійшов до совершенства, а св. кат. Церква оголосила його відтак Блаженным.

Як сказано, без науки можеш осягнути велике совершенство. Але з вище наведеного приміру наглядно бачимо, що й вчені люди також можуть дійти до святости. З огляду на те, скажемо, **що наука не є перепорою до совершенного життя.**

Але в декого виринає питання : „Чому ж властиво поміж ученими й інтелігентними є чимало більше недовірків та безбожників, ніж поміж простолюдям ?” — На те я дам тобі відповідь : „Вчена голова по найбільшій часті є зарозуміла, думаючи, що вже без Господа Бога вона зможе обійтися !..”

Двісті літ тому жив в Англії широкоосвічений муж, що звався Ньютон. Він найбільше займався розслідуванням бігу зір по небі. Крім того вспів він зробити стільки винаходів, що навіть теперішні вчені приклоняють свої голови перед його знанням і не можуть вийти з дива, як він у тих часах потрапив дійти до таких заключень.

А той муж, як знаємо, що до глибокої старости займався розслідуванням величних Божих творів у вселенній, раз-у-раз повторяв у своїй старості : „О, мій Боже ! Що більше вчуся, більше приходжу до переконання, що я нічого не знаю !

Ось взір правдивого вченого, що свою науку основував на глибокій покорі. Усе своє життя вчився він переконаний, що всяке людське знання у порівнанні з відвічною Божою премудрістю, — не має найменшого значення !

Тому то **правдиво вчені й інтелігентні люди** по якімсь часі чи скорше чи

півніше, завсіди **навертаються** до Ісуса. Недовірками та безбожниками остаються лишень ті, котрих ум і серце запалене невимовною гордістю. Чим на вищому степені культури стоїть якийсь народ, тим живіще його вища верства, цебто інтелігенція відчуває необхідну потребу зближення до Христової науки. Бо вона розуміє, що тільки Ісус є правдивим джерелом справжньої науки й справжнього матеріального поступу й добробуту.

То ж, Дорогий Брате - Сестро, зо щирого серця люби Ісуса! Чи вчений ти, чи ні, це перед Ісусом не чинить найменшої різниці. Він глядить виключно тільки на твоє серце. Приобіцяй же ж Йому, що від нині будеш ревно вчитись, як Його любити, і як Йому чимраз більше подобатися.

А Ти, Наймилосерніший Ісусе, поможи нам! У школі Твоєї любови, ми є подібні до малих діточок, — учнів першої класи. Ти будь нашим Учителем і вчини, щоб ми незабаром любили Тебе такою гарячою й самовідреченою любов'ю, — як Святі Тебе любили.

О, якби то було правдою, якби воно здійснилося! Дорога душе, вір, що це справді здійсниться! В обсягу туземської науки ум дуже помалесенько поступає, бо всякий людський ум є дуже обмежений, — але в науці святости, до якої доходить через любов Бога, вистачить лиш закріпити своє серце чимраз більшою любов'ю. А чи ж наше серце може не запалюватися, коли сонце безмежної Ісусової любови безнастанно припікає його Своїми променями?

О Ісусе, Боже Сонце! Просвіти мій ум, розігрій моє серце, а певно моя душа як огородна теплярня видасть Тобі гарні й смачні овочі любови!

О Матінко Божа, Ти моя Мати! Ніхто досі не полюбив Ісуса такою безмірною любов'ю, як Ти. Навчи ж і мене, о моя Найдорожча мати, щоб я стався подібний до Тебе!

ВИДАВНИЦТВО О.О. РЕДМПТОРИСТІВ В ЛЮБЕНІ
VIBLIOTHECA ALFONSIANA

має на складі й до продажу свої власні й чужого видання
добрі та дешеві українські книжки.

Подаємо найновіші видання :

- 1.) **СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ Господа Нашого ІСУСА ХРИСТА**
сторін XXIV + 509 20 фр.
- 2.) **ЯК ГОДИТИСЯ З БОЖОЮ ВОЛЕЮ ?**
сторін 60 10 фр.
3. **НАША ЖЕРТВА — МОЛИТОВНИК**
сторін 175, в тривалій оправі 50 фр.
- 4.) **„НІЧ У КВІТКАХ” — п'єса на 1 дію у 9 сценах.**
сторін 56 25 фр.
- 5.) **„МОЯ НЕБЕСНА НЕНЬКА”**
сторін 216 25 фр.
- 6.) **МАЛИЙ КАТЕХИЗМ Християнсько - Католицької релігії**
сторін 58 15 фр.
- 7.) **ПОЩО СПОВІДАТИСЯ ? — 2-е видання**
сторін 30 10 фр.
- 8.) **Малий Підручник для вжитку провідників і членів**
Архібратства Божої Матері Неустанної Помочі
основаного ОО. Редемптористами. — Сторін 96 10 фр.
- 9.) **„ВІРА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ” — Пам'ятка ювілею**
Берестейської Унії. — 64 сторінки 10 фр.
- 10.) **„ХРЕСНА ДОРОГА” — В тексті св. образки XIV стацій**
3-те видання, сторін 35 10 фр.
- 11.) **БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ НОВОГО ЗАВІТУ**
На підставі чотирьох Євангелій і Апостольських Дій.
В тексті багато ілюстрацій, сторін 156 25 фр.
- 12.) **КАТОЛИЦЬКЕ ЖИТТЯ**
В полотняній оправі, сторін 200 75 фр.
- 13.) **КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ**
Сторін 58 20 фр.
- 14.) **Маркіян Шашкевич — на тлі відродження Галицької**
України (з ілюстраціями в тексті). Сторін 104 25 фр.
- 15.) **В 300-ліття смерти Йосипа Велямина Рутського ЧСВВ**
Київо - Галицького Митрополита (1637-1937)
з ілюстраціями, сторін 72 15 фр.

- 16.) **ДУШЕХВАТ**, картини з життя св. Йосафата
 Драма в 4 діях. Сторін 47 20 фр.
- 17.) **КАЛЕНДАР - АЛЬМАНАХ „ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІ-
 КОЛЮБЦЯ” на 1949 Б. Р. з многочисленними ілюстраціями
 з церковного й народного життя українців на скитальщині.**
 Ціна одного календара 15 фр. Хто замовить десять ка-
 лендарів дістане один даром.
- 18.) **„ГОСПОДИ ВОЗЗВАХ К ТЕБІ” — Молитовник**
 сторін 445 70 фр.

Читачу, чи є в Твоєм домі Ікона Матері Божої Неустанної Помочі? — Якщо ні, питай за нею свого Душпастиря, або прямо пиши до нашого Видавництва. — Видавництво ОО. Редемптористів видало гарно виконані образи цієї Ікони й поширює їх по дуже приступній ціні від 4-25 франків бельгійських, залежно від величини образу. — В кожній до- мівці, де мешкають українці, повинна бути ця Ікона. — При збірних замовленнях значний рабат.

3e Jaargang

**DE STEM VAN CHRISTUS
 MENSENMINNAAR**

MAANDSCHRIFT IN DE OEKRAINSE TAAL

uitgegeven door de :

Bibliotheca Alfonsiana
 Brabançonnestraat 97, Leuven, België.
 Postcheckrekening Nr 45.10.11.

— :: —

Begin van den nieuwen jaargang 1 Juli.

Jaarlijks abonnement : 50 fr.
 Halfjaarlijks abonnement : 30 fr.
 Een nummer kost : 5 fr.